

Eduard Sepúlveda (Palafrugell, 1994). Graduat en filologia catalana i anglesa per la Universitat Autònoma de Barcelona. Guanyador de les edicions IV i V del concurs Fundació Jesús Serra de Poesia (2012).

Sol de taronges

Vaig néixer prop de mar, fill d'una infantesa plàcida, la brisa com a bressol i els dies amansats sempre. El pare em portava a collir mores quan les dones feien dissabte, i còpets a l'espatlla des de molt amunt cada cop que feia anys i em prenien l'alçada amb un llapis a la paret. La mare, fent de mare, m'havia aconsellat des del primer dia que em begués el suc de taronja abans que res, en dejú, si no volia que l'estómac se'm regirés per culpa d'una mala síntesi del calci i la vitamina C. El monstre d'aquesta disfunció ja no em va abandonar mai més: fins i tot per Nadal, quan sempre ens visitava un sol excèntric pel finestral de la cuina, tenia present el rossec de la indigestió en algun revolt recòndit del lòbul frontal. Entre tota la família exprimiem set o vuit taronges de mercat i n'engolíem el regalim dolç abans de descobrir els regals

que l'arbre abrigava, amb deler cerimoniós. I així passaren els anys, segurs i tendres.

Un dia (sempre és un dia) vaig conèixer una noia (sempre és una noia) amb qui tot va anar bé, net i fluid, sense talls dràstics ni grans aventures d'aquelles que basteixen racons privilegiats al cor i canvien la forma de mirar-se dels amants sota els balcons. Un amor a foc lent anava estovant les setmanes i els mesos, que queien i queien en blocs inevitables. I llavors, en una visita innocent a casa dels sogres, de bon matí, la mare d'ella ens va rebre amb l'esmorzar a taula. Crec recordar que un sol violent ho presidia tot... Potser m'ho invento, tant se val. Servint-se d'un to casual, la dona advertí la seva filla que no es prengués el suc fins que no s'hagués acabat la llet i les torrades. Ella va assentir, amb un somriure còmplice que la retornà a feliços

Entre tota la família exprimiem set o vuit taronges de mercat i n'engolíem el regalim dolç abans de descobrir els regals que l'arbre abrigava

NORA SALVIÀ

temps primerencs. Jo, aclaparat, vaig haver de prescindir d'etiqueta per exigir un aclariment. La llet abans del suc? Resultà que ho havia fet tota la vida, per evitar mals de panxa. Fi de partida, xoc frontal. El gran sistema de valors morals eurocèntric bastit amb casolà esforç sobre les meves espatlles es va esfondrar d'un cop, i m'enterrà viu. Abaltit, no vaig tenir més remei que casar-me amb la noia i desprendre'm de

tots els meus somnis, idealistes o no. El meu futur quedà hipotecat, i a partir d'aquell moment els meus dies van passar d'esma, sense pena ni glòria, temorós com estava d'un potencial divorci legal que m'escurés fins les despulles, carregat fins la tomba amb aquella estúpida por milenària de quedar-me sol.

EDUARD SEPÚLVEDA

*El meu futur quedà hipotecat,
i a partir d'aquell moment els meus dies
van passar d'esma, sense pena ni glòria*